

Een kleine kerk in Olst, vernoemd naar de 'kleine' Theresia van Lisieux. Na ruim 62 jaar is het dan nu definitief voorbij.

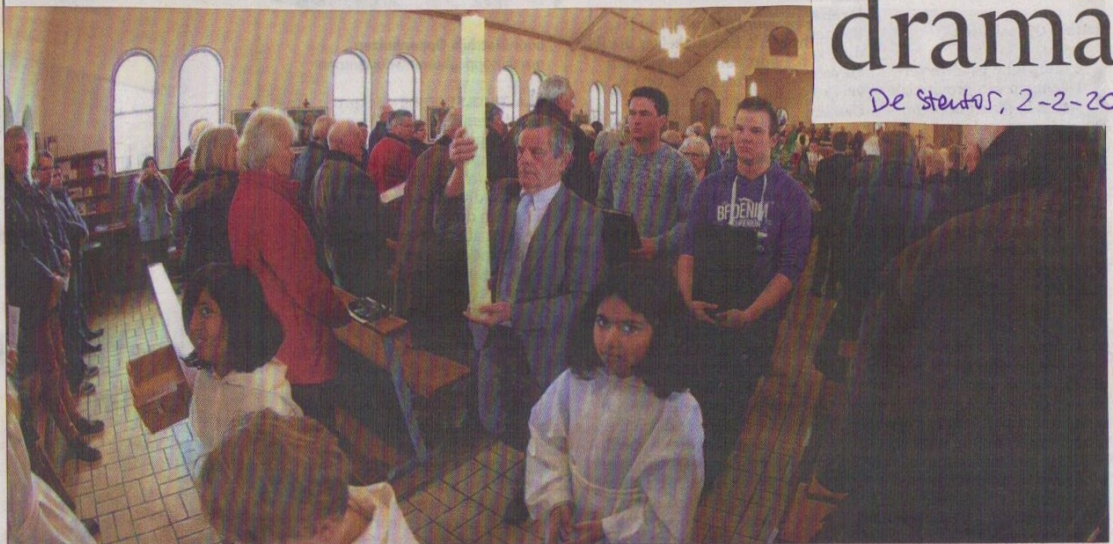
door Matthijs Oppenhuizen

OLST - Als de koorleden naar buiten lopen, krijgen enkelen van hen het te kwaad. Waterige ogen, zakdoek in de hand. Ook een paar jongeren in de kerk houden het niet droog. De laatste viering in de H. Theresiakerk in Olst gisterochtend maakte emoties los, zeker toen iedereen in stilte de katholieke kerk verliet en de grote toegangsdeuren letterlijk op slot gingen. Kort daarvoor liepen onder anderen pastoor Skiba en misdienaars met heilige objecten de kerk uit. Zoals de paaskaars, doop-, trouw- en rouwboeken en het relikwie van Theresia van Lisieux waarnaar de kerk is vernoemd. Deze hebben nu een plek in de kerk op Boskamp.

Ondanks de tranen was het niet somberheid troef. Illustratief waren de misdienaars die de parochianen een herdenkingsboekje gaven; een zacht en vrolijk 'alstublieft' hielden ze niet voor zich ondanks het verzoek stil te zijn. En menig parochiaan fluisterde glimlachend 'dankjewel' terug. In de viering werd stilgestaan bij het verdriet om de sluiting, maar net zo veel werd vooruit gekeken. Uit de interviews die jongeren hielden met parochianen klonk ook de oproep het geloof niet op te hangen aan een plek of gebouw. Pastoraal werker Leo

Wel tranen, maar geen drama

De Stem, 2-2-2015

■ Na 62 jaar is gisterochtend de allerlaatste viering gehouden in de katholieke kerk in Olst. Veel parochianen kwamen hier op af, alle kerkbanken waren bezet. Oorzaak van de sluiting is het lage aantal kerkgangers. Tot slot van de viering werden enkele heilige objecten de kerk uitgedragen. foto Gerard Vrakking

Geurts ging daarop verder, dat het niet gek is boos te zijn 'als je moet loslaten wat vertrouwd is'. „Maar het gebeurt. Het gebeurt... En verwar de liefde van God niet met privé-geborgenheid. Want dat is de stem van ikke-ikke-ikke en als je niet oppast, de rest kan stikken.” Hij riep op de stijl van paus Franciscus - waarvan een kleine foto in de hoek van de kerk staat - te volgen, dus veel aandacht voor de mensen om je heen. „Daar is Christus aanwezig.” Maar vergeet de eucharistische

en sacramenten zeker niet, voegde hij toe, die 'voeding' is nodig. „Als een oefening voor het ontmoeten van mensen.” René Waris sprak namens de locatieraad de hoop uit dat de parochianen hun weg vinden naar de andere kerken. „Want zonder parochianen geen kerkgemeenschap en geen toekomst.” Herinneringen werden ook opgehaald uit de tijd dat drie keer op zondag naar de kerk normaal was, boeren toestemming vroegen aan de pastoor om op zondag te hooien en het

jongerenpastoraat een LP opnam in de kerk. Aan het eind werden Joop Overmars en André Heitbrink naar voren geroepen en kregen zij tot hun verrassing voor hun jarenlange inzet als vrijwilliger de Willibrord-penning. Daarna sprak Overmars, ook namens Heitbrink. „Eigenlijk wil ik deze penning niet, want ik vind dat er zoveel mensen zijn die iets gedaan hebben en niks krijgen. Je bent het als lid van een kerk of vereniging ook moreel verplicht iets te doen. En iedereen doet

iets. Ook als je alleen maar naar de kerk kwam, dat was al voldoende om samen die gemeenschap in houd te geven. Daarom wil ik deze penning met u allen delen.” Daarna kwamen de tranen. „Mijn vrouw, die het mogelijk maakt dat ik dit kon doen...”, zei hij met trillende stem waarna een applaus aanzwelde. Na afloop was in de aanpalende en stampvolle zaal de sfeer al opgeruimd en ging de krentenwegge erin als koek. 'Het is goed zo', was de non-verbale boodschap.